

Nr 407.

Av herr **Nylander**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 202, angående vissa ändringar i den vid förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor fogade tulltaxa.

I proposition till riksdagen, nr 202, har Kungl. Maj:t föreslagit, att tullen å brisling (spratts) och dylika fiskslag, inlagda såsom sardiner, måtte ned sättas från 50 till 25 öre per kg. och sålunda utgå med samma belopp, som sedan avslutandet av ny handelstraktat med Spanien den 1 juli 1925 gäller ifråga om äkta sardiner.

Såsom framgår av propositionen har den ursprungliga anledningen till förevarande förslag varit en skrivelse från generaltullstyrelsen, vari framhållits att en ändring av den för tillfället gällande tullbehandlingen av sardininläggningar vore nödvändig med hänsyn till de stora tulltekniska svårigheter, som oftast förelågo för särskiljandet av äkta sardiner från vissa andra på samma sätt inlagda fiskslag. Dessutom framhölls i nämnda skrivelse — ehuru mer i förbigående — det sakligt oegentliga i att tullen utginge med ett högre belopp å den sämre varan än å den bättre.

Nämnda båda omständigheter hava sedermera återopats av Kungl. Maj:t såsom motiv för det föreliggande förslaget.

Under de senaste åren har den inhemska fiskkonservindustrien nedlagt jämförelsevis stora kapitalkostnader på uppförandet av särskilda anläggningar för beredning av "rökta sardiner" av skarpsill. Enligt de upplysningar jag erhållit från ledande håll inom den inhemska fiskkonservindustrien skulle en nedsättning i tullsatsen med 25 öre för dessa s. k. oäkta sardiner bliva till allvarligt förfång såväl för konservindustrien som för inom densamma anställd arbetarpersonal. Tillverkningen av "rökta sardiner" måste nämligen, för den händelse det nuvarande tullskyddet i ett slag reducerades med 50 proc., nedläggas, och finner jag mig på denna grund icke kunna biträda Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition.

De här i landet tillverkade s. k. oäkta sardinerna äro i övervägande utsträckning rökta. För den händelse Kungl. Maj:ts förslag begränsas att endast gälla sådana oäkta sardiner, som ej äro rökta, skulle följaktligen den inhemska industriens berättigade intressen ej i mera betydande mån trädas för nära. Någon svårighet att vid tullbehandlingen skilja rökta sardininläggningar av brisling och dylika fiskslag från äkta sardiner före-

finnes ej, enligt vad jag inhämtat från generaltullstyrelsens tullbehandlingsbyrå. Mot det av mig framförda förslaget skulle sålunda endast kvarstå den andra invändning, som från Kungl. Maj:ts sida framförts mot det nuvarande tullbehandlingssystemet, nämligen det sakligt otillfredsställande i att en sämre vara drager högre tull än en bättre. Häremot vill jag emellertid anföra, att den gjorda jämförelsen synes mig oberättigad med hänsyn därtill, att det i ena fallet är fråga om en tull, vars verkningar uteslutande äro av finanstullskaraktär, och i det andra om en verklig skyddstull. Här förutom vill jag framhålla, att det ingalunda är något ovanligt i vår tulltaxa, att dylika ojämnheter i tullbeskattningen måst införas på grund av ingångna handelsavtal med främmande makter. Ifrågavarande invändning synes mig för den skull icke vara av den karaktär, att en inhemsk industri uteslutande på denna grund bör berövas sitt en gång medgivna tullskydd.

Den ändring, som måste verkställas i tulltaxan, för den händelse mitt förevarande förslag av riksdagen biträdes, synes lämpligast kunna givas formen av en anmärkning till rubriken 168 a.

På grund av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville med avslag av Kungl. Maj:ts proposition besluta, att till rubrik 168 a av den vid förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor fogade tulltaxan införas en anmärkning av följande lydelse:

Till denna rubrik hänföres även brisling (spratts) och dylika fiskslag, inlagda som sardiner, allt för så vitt de icke äro rökta.

Stockholm den 10 mars 1926.

Erik Nylander.
